

הסיפור
שליסיפור מעורר השראה
לשולחן השבתליל הסדר
בקצה השני של העיר
הרב שלמה קונין

המאורעות שעליהם אני עומד לספר אירעו בהיותי בן שמונה עשרה, בעודי תלמיד ישיבת חב"ד בניו יורק. בערב חג הפסח, לפני שנסעתי הביתה לחגוג את ליל הסדר עם הוריי, נעמדתי בתור לקבלת פיסת מצה מהרבי.

כאשר הרבי ראה אותי, אמר, "אני מבין שאתה נוסע לברונקס. אנא ממך, אודה לך אם תוכל להעביר מצה ממני למשפחה המתגוררת שם. במזכירות ימסרו לך את הכתובת".

חשתי שמחה גדולה על הזכות שנפלה בחלקי - לעשות משהו בעבור הרבי. אבל אחרי שקיבלתי את הכתובת מהרב מרדכי חדקוב, מזכירו של הרבי, הבנתי שזה לא עומד להיות עניין פשוט.

הוריי גרו בסמוך ל"יאנקי סטודיום" - אצטדיון הבייסבול המפורסם במערב רובע ברונקס, ואילו הכתובת שניתנה לי הייתה בקצהו השני של גן החיות ברונקס, במזרח הרובע, שבשנת תשי"ח (1958) היה אזור מוכה פשע ומקום מאוד מסוכן להסתובב בו בשעות הלילה.

התקשרתי לאמי ואמרתי לה, "אימא יקרה, הרבי שלח אותי למשימה מיוחדת, לכן אינני בטוח מתי אגיע הביתה. עשי לי טובה, אם לא אגיע הביתה בזמן לסדר, תתחילו בלעדיי. ואם לא אגיע הביתה עד שעה מאוחרת מאוד, אל תדאגי".

נסעתי ברכבת התחתית, וכמובן - כפי שקורה לא פעם בניו יורק - הייתה תקלה, והיינו תקועים למשך זמן מה. כשירדתי סוף סוף מהרכבת, מיהרתי לרוקן את כיסי לפני כניסת החג, ולהשליך מהם את כל הכסף שהיה ברשותי - כולל הכסף המיועד למונית חזרה לביתי - שהרי על פי ההלכה אסור לגעת בכסף בשבת וחג. האנשים שראו אותי עושה זאת חשבו שהשתגעתי, והתנפלו על הכסף שהשלכתי.

את הדרך שנותרה עד לשדרת פלהם עשיתי רגלית, וכשביקשתי הוראות כיצד להגיע אל הכתובת שחיפשתי, נאמר לי שמדובר בפרויקט מגורים המיועד לעיוורים. באותו רגע הבנתי שכנראה יש סיבה מיוחדת מדוע הרבי שלח אותי לכאן.

כאשר נקשתי בדלת, הרחתי ריחות בישול מהדירה - אי אפשר היה לטעות שמדובר בקותלי חזיר - וכשנכנסתי פנימה, ראיתי כיכר לחם מונח על השולחן. ברור שלא היה מדובר במשפחה שומרת מצוות המקפידה על כשרות המאכלים ועל סילוק החמץ מהבית לפני חג הפסח!

אך ידעתי שאני מבצע משימה, ולכן חייכתי והצגתי את עצמי בפני הגבר המקועקע שפתח בפני את הדלת. "הגעתי לכאן כדי למסור לכם מצה שנשלחה על ידי הרבי", אמרתי, "ואני בטוח שהוא היה רוצה שאשתף אתכם בסיפורו של חג הפסח. האם אשתך והילדים נמצאים?"

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

נחת ממנו ומכל ילדיכם, גם אלה שלא זכו במתנת כוח הראייה".

כשסיים לספר לי את כל זה, אמרתי, "כעת אני מבין - נשלחתי לכאן הערב בתור שליחו של הרבי כדי לשוב ולחזק בפניכם את המסר הזה".

אין לי מילים כדי לתאר את תגובת האיש - הדמעות פשוט זלגו על פניו.

אחר כך עשיתי את דרכי רגלית דרך השכונות מוכות הפשע ביותר בניו יורק, והגעתי לבית הוריי בריא ושלים בסביבות ארבע לפנות בוקר. אמי הייתה ערה וחיכתה לי, ואחרי שסיפרתי לה את כל הסיפור, היא הייתה המאושרת באדם.

והנה החלק הטוב ביותר:

התינוק נולד - בן בריא עם ראייה תקינה - והחב"דניק מהמשחטה ארגן עבורו ברית מילה כדת וכדין.

שנים רבות אחר כך נודע לי שאותו ילד הפך לשומר מצוות, וכך גם אחיותיו. אין לי כל ספק שברכותיו של הרבי, ששלח אותי למשפחה נידחת זו בברונקס עוד לפני שנולד, ממשיכות ללוות את המשפחה כולה גם היום.

משנת תשכ"ה (1965) משמש הרב שלמה קונין כשליח הראשי של חב"ד לחוף המערבי של ארה"ב, כאשר תחתיו פועלים למעלה ממאתיים ועשרים בתי חב"ד ברחבי מדינות קליפורניה ונבדה. הוא רואיין בחודשים שבט ואלול, תשע"ג (2013).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשכ"ב (1962) — לאחר הסתלקות הרבנית נחמה דינה, רעיית אדמו"ר הרי"צ, ערך הרבי לראשונה את הסדרים באופן פרטי בביתו עם זוגתו הרבנית חיה מושקא, ולא כפי שהיה נהוג עד אז, בדירת אדמו"ר הרי"צ בקומה השנייה ב-770, בנוכחות אורחים ומשתתפים רבים. כתוצאה מכך גם לא התקיימה ההתוועדות המסורתית בסיום ליל הסדר בלילה השני, שבה היה הרבי מרחיב בביאורים על ההגדה. הרבי השלים את ביאורי ההגדה לאחר חג הפסח, בהתוועדות שנערכה בשבת מברכים חודש אייר. ¹ ט"ו בניסן

1 שיחות קודש תשל"א ב, עמ' 102

האיש קרא לאשתו, שניכר היה עליה שהייתה בהיריון מתקדם, ולשתי בנות קטנות שהיו שתייהן עיוורות לחלוטין. פינינו את השולחן והתחלנו את סדר פסח. לא הייתה לי הגדה, אבל הובלתי את מהלך הסדר לפי מה שזכרתי כמיטב יכולתי.

סיפרתי להם שעלינו להאמין כי בלילה הזה ה' גואל אותנו בדיוק כשם שגאל את אבותינו מעבדות במצרים. נראה היה שהבעל והאישה נאחזים בכל מילה, כביכול שמיעת הדברים מזינה ומחיה אותם. סיפרתי להם שבפסח אנו יוצאים לחירות מה"מצרים" האישיים שלנו, וכי ה' לעולם אינו מעמיס על כתפיו משא שאיננו מסוגלים לשאת. ברגע שיוודעים זאת ומאמינים בכך - הרי כבר נגאלים.

מאחר שברור היה שאין להם כוסות כשרות ולא יין או מיץ ענבים כשר, ביקשתי מהם כוסות נייר חד פעמיות, שאותן מילאתי במים. כך ניסינו לקיים את מצוות שתיית ארבע הכוסות, ובירכנו את הברכות המתאימות על המצות של הרבי.

כשסיימנו, השעה כבר הייתה די מאוחרת. למרות זאת, הייתי סקרן לדעת מדוע הרבי שלח אותי לשם. אמרתי להם, "הייתי מאוד שמח לדעת, אם לא מפריע לכם לשתף אותי, כיצד הכרתם את הרבי".

"אני מעבד עורות במשחטה מקומית", השיב האיש, והסביר שתפקידו לפשוט את עורות הבהמות לאחר השחיטה. הוא סיפר את סיפורו בצורה מהוססת ובשפה פשוטה, ולכן אני מתמצת כאן את דבריו: "בעבודה פגשתי משגיח כשרות, חסיד חב"ד, ושיתפתי אותו בעובדה שיש לי שתי ילדות עיוורות מלידה, וכי כעת אשתי נכנסה שוב להיריון. הרופאים הודיעו לנו שלילד יש סיכוי גבוה להיולד אף הוא עיוור, והמליצו לבצע הפלה".

"לא ידעתי מה לעשות", המשיך. "מצד אחד הבנתי שיש סיכוי גבוה שייולד לנו עוד ילד עיוור - שזה משהו שלא נוכל לעמוד בו. מצד שני, מה אם הילד כן יהיה מסוגל לראות? האם נגרום למותו של תינוק בריא לחלוטין? כך סיפרתי לאותו חסיד חב"ד, שבשומעו את הסיפור הציע שאכתוב לרבי".

לבן שיחי לא היה מושג מיהו הרבי. הוא לא היה שומר מצוות כלל. הוא ואשתו היו יהודים, אבל בזה זה הסתכם. עם זאת, הוא עשה כעצת החב"דניק, וכתב לרבי.

תשובת הרבי הייתה: "לא לבצע הפלה. אני מברך אתכם שבעזרת ה' הילד יוכל לראות ושתזכו לרוות רוב

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד